

■ Неасабісты суб'екты

ЯЎНАЯ ПАГРОЗА

Ад таго, ці здолеем мы абараніць сваіх і чужых дзяцей ад наркатыкаў, залежыць наша ўласнае жыццё

Алена ЛЯЎКОВІЧ

Гэтыя дзве смерці мінулым летам прайшлі зусім блізка ад сэрца, дыхнулі холадам у твар, доўга шчымялі ў душы, будзілі сярод ночы трывожным таханнем у скарнях.

Спачатку, у ліпені, быў Сашка. Васьмінагадовага хлопца, які помніўся яшчэ падшыванцам у чыжоўскім двары. Разам з такімі ж гарэзмі ён круціўся ў нас, гадоў на дзсяць старэйшых, пад нагамі, а мы, «дарослыя», пасылялі іх у магазін за пепсі-колай... Сашка працаваў на будоўлі, у яго засталася паўтарагадова дачушка і маленькая худзенячая жонка, якая ад усіх нягод магла скавацца за яго шырокія плечы. Цяпер ёй абалерціця няма на каго.

А ў жніўні была цётка Света. Звонкагалосая, з добрымі іскорніткамі ў зялёных вачах, наша суседка ў вёсцы — там у іх сям'і дана. Маладая бабуля — ёй было толькі пяцьдзесят чатыры, яна вельмі любіла сваіх унучак, а для сваёй васьмідзесяцігадовай матулі была святлом у акне, праменьчыкам надзеі, сэнсам жыцця. Яны сазнонваліся штодня па пяць разоў, як толькі была магчымасць, цётка Света імчалі да мамачкі, везла ёй прысмакі, добрыя навіны, ласкавыя словы і цёплую ўсмешку... Цяпер яе маці пачарнела ад гора і цэлымі днямі зацята глядзіць на тэлефон, чакаючы званка, якая ўжо ніколі не будзе.

Гэтыя смерці прайшлі вельмі блізка і закранулі не столькі сваёй раптоўнасцю, колькі несправядлівасцю, недарэчнасцю, усведамленнем, што так не павіна было быць. Сашку на пераходзе проста перад домам збіў яго ж аднакласнік, які сеў за руль, як паказала потым экспертыза, «пад уздзеяннем псіхатропнага рэчыва». Цётка Света адчыніла дзверы кватэры трыццаціпятигадоваму суседу, хлопцу, які вырас на вачах, з маці якая сябравалі-куміліся. «Абдолбаны» псіхатропам недэварка проста па-зверску зарэзаў яе, нанёс больш як дваццаць удараў нажом. Пасля на следстве ён сцявяджаў, што падпарадоўваўся ў сваіх дзеяннях нейкаму «голасу»...

Можна, менавіта з-за гэтых дзвух смерцяў я напішу зараз тое, што многім здаецца, мякка кажучы, негуманным. З усіх апошніх паведамленняў аб маладых нарканманах, якія, ужывшы атруту («маркі», «міксы», яшчэ нейкую брыдоту), паміралі, высоквалі з вокнаў, трапілі ў «пахушчу», мяне асабіста найбольш закранулі іншыя гісторыі. Трыццацітрохгадовы нарканман «пад кайфам» зарэзаў сваёго сябра-равесніка. Дваццацівасьмігадовы гануў па перапоўненых вуліцах Мінска на машыне, парашаючы ўсе магчымыя правілы, б'ючы іншым аўто — толькі цудам ніхто не загінуў і не быў пакаленачны.

Зрэшты, я не пра тое, што яны нарабілі (абодва «суюжэты» гучалі гэтымі днямі і на тэлевізары, і ў прэсе). Я знарком падкрэсла ўзрост гэтых фігурантаў завядзеных крымінальных спраў. Гэтаксам як і тых, што ўлетку забілі маіх знаёмых. Ім не па пятнаццаць-дзесяцінаццаць, як тым няшчасным

падлеткам, якія з-за ўласнай дурацкі, з-за недагляду бацькоў, з-за нашага агульнага недагляду лізлі тая «марку» (можа, упершыню ў жыцці) і так недарэчна і страшна загінулі, не прычыніўшы нікому шкоды, акрамя як сваім родным і блізім.

Гэтыя — іншыя. Дарослыя. І тым страшныя. Не для сябе — для тых, хто побач, хто выпадкова падвернецца пад адурманенае вока, хто воляў лёсу аказацца ў сферы іх вар'яцкіх фантазіяў, народжаных наркатыкамі. Яны не «навічкі», яны ведаюць, што робяць і чаго хочуть. Мы ўпусцілі іх з-пад увагі гадоў дзсяць-пятнаццаць назад, калі яны дзсяці ў двары першы раз спрабавалі таблетку ці парашок. Ушчуваць іх, паказаць ім ролкі аб шкодзе наркатыку ўжо позна: яны свой выбар робіць сьвядома, яны ведаюць, што за гэтым выбарам стаіць. З-за нашай агульнай абьякавасці ці недастатковай увагі дзсяць-пятнаццаць гадоў таму яны сёння ператварыліся ў рэальную патэнцыйную пагрозу для кожнага з нас. І няшмат, але яны любяць. І каля кожнага з іх не паставіш міліцыянера, і кожнага не зловіш за руку, калі ён пад кайфам будзе садзіцца за руль ці званіць у суседнюю кватэру, кіруючыся загадам д'ябальскага «голасу». Нам усім застаецца толькі быць пільнымі і малаціца ўласнаму анёлу-ахоўніку, каб не апынуцца на іх шляху.

Сьцішна? А вы ўявіце, што было, калі мы ўпусцілі ці, калі прызнавацца шчыра, — ужо пачалі ўпуськаць) яшчэ адно пакаленне — тых, каму сёння пятнаццаць. Пасля сямі смерцяў ад «спайсаў» і «марак», што за некалькі тыдняў здарыліся ў Мінску, аб праблеме, аб тым, што з ёй трэба змагацца ўсімі сіламі, загаварылі на самым высокім узроўні. Прымуючаю мэры супраць распаўсюджванняў гэтай атруты (іх сёння ў калоніях сядзіць больш за 2000 чалавек), асаблівы акант зроблены на прафілактычную работу з моладдзю і падлеткамі.

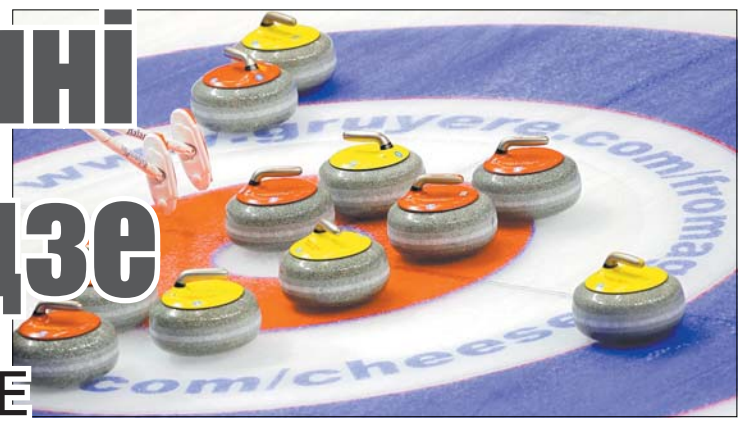
Але гэта наўрад ці вырашыць балючую праблему цалкам. Пакуль, бачачы, што падлеткі ў двары разглядаюць нейкі парашок у пакеціку, мы моучым будзем ісіці міма (бо сярод іх няма нашага дзіцяці — і дзяцкі Богу). Пакуль, ведаючы, што ў суседняй кватэры, калі бацькі з'язджаюць у камандзіроўку, збіраецца шумная кампанія, а па пляцоўцы ходзяць маладыя людзі з утаропленымі ў нікуды вачыма, мы проста будзем прашытваць міма іх — абы не зачэпілі. Пакуль будзем знаходзіць на пакарнай лесвіцы дома выкарыстаныя шпрыцы і моучы іх падбіраць і кідаць у смецінкі, пры гэтым здагадаваючыся, што гэта «гулялі» хлопцаў з N-най кватэры з сябрамі. І больш не ўмешаваць, маўляў, хай разбіраюцца бацькі, школа ці тыя, каму гэта на пасадзе належыць рабіць...

У выніку можна здыраць так, што гадоў праз пяць адзін з гэтых хлопцаў пастае ў вашы дзверы або перастане вас на цёмнай вуліцы. А анёлу-ахоўніку ў гэты момант не аказацца побач.

Алена ЛЯЎКОВІЧ

Шатландскія камяні на беларускім лёдзе

ЯК РАЗВІВАЕЦЦА КЁРЛІНГ У НАШАЙ КРАЇНЕ

Адкрыты Кубак Беларусі па кёрлінгу сабраў на «Мінск-Арэне» 12 каманд як з прафесіяналаў, так і з навічкова-аматараў. За месяц да пачатку Кубка краіны, Беларуская асацыяцыя кёрлінгу абвясціла аб тым, што ў турніры можа прыняць удзел любы ахвотны. Трэба было толькі запоўніць анкету і адрывіць арганізатарам, а таксама прыйсці на майстар-класы прафесійных кёрлераў, членаў нацыянальнай зборнай Беларусі. На працягу трох спаборніцкіх дзён вызначыўся ўладальнік Кубка. Ім стала каманда Аляксея Валашонкі. Беларускі кёрлінг — даволі малады від спорту: у 1997 годзе наша каманда «Грэміа» дэбютавала ў міжнародным турніры «Zoetemeer Cup». Тады ж заснавалі Беларускае асацыяцыю кёрлінга.

Першы раз Беларусь будзе прадстаўлена ў дысцыпліне «дабл-мікст». Каманда там складаецца ўсяго з двух чалавек (дзюўчына і хлопца).

У нас пакуль толькі два нацыянальныя спаборніцтвы па кёрлінгу: чэмпіянат Беларусі і адкрыты Кубак Беларусі. Правесці турнір — досыць дарагое задавальненне, таму пакуль большага мы сабе дазволіць не можам.

У наступным сезоне плануем правесці міжнародны турнір,

Сёння ў нас восем прафесійных каманд і 30–35 чалавек, якія пастаянна ўдзельнічаюць у спаборніцтвах і міжнародных турнірах. На жаль, пакуль беларускі кёрлінг цалкам сталічны: у рэгіёнах проста няма пад яго пляцовак. Дарожкі для кёрлінга сёння ёсць толькі ў «Мінск-Арэне». Яны не пустыя, забраняваць іх досыць складана. За мінулы год іх наведвала каля 1700 чалавек.

Першую міжнародную сустрачку хачацца правесці якасна, каб усе засталіся задаволенымі і прыехалі да нас яшчэ. Я лічу, што нам вельмі дапаможа чэмпіят свету па хакеі: цяпер вакол «Мінск-Арэны» столькі крам, гатэляў — нават не ведаю, дзе яшчэ можа быць так камфортна спартсменам і гасцям. Мы плануем замест хакейнай каробкі на час турніру зрабіць яшчэ некалькі дарожак, каб каманды маглі гуляць адначасова. Пакуль гэта планы, але, думаю, мы ўсё ажыццявім.

Куды запрасім сяброў з суседніх краін. На самой справе за мяжой у нас ужо даўно аб ім пытаюцца, многія з задавальненнем да нас прыехалі б.

Дарэчы

Кёрлінг родам з Шатландыі XVI стагоддзя. Мэта гульні — трапіць гранітным снарадам («каменем») бліжэй, чым гэта зрабіў сапернік, да цэнтры размечанай на лёдзе мішні (цэнтры «дома»). Каманда складаецца з чатырох чалавек. У кожнага гульца па два кідкі, па восем камяней за перыяд («аргуючыся з сапернікам»). У кёрлінгу дзсяць перыядаў — «эндзы». Падлік ачкоў ідзе пасля заканчэння кожнага «эндзу»: уліваюцца толькі камяні, якія знаходзяцца ўнутры «до-

Раскажыце пра нашы нацыянальныя зборныя. Як у іх ідуць справы на міжнароднай арэне?

У 2013 годзе жаночая зборная выйграла залатыя медалі ў групе С і заваявала права гуляць у групе В. Гэта была га-луноўная заданка на сезон-2013, і мы яе выканалі.

Якія шанцы ў беларусаў у групе В?

Там няма слабых каманд. Усе гуляюць добра, ва ўсіх сур'ёзна падрыхтоўка, пастаянная практыка, добрыя трэнеры. Але, лічу, па ўзроўні гульні нам па сілах там замагцацца.

Ці атрымаецца ў падтрымку ад дзяржавы?

Жывём толькі за спонсарскія грошы. Мы зварталіся ў Міністэрства спорту, але там кажуць, што пакуль няма вынікаў, дапамагчы нам нічым не могуць. Нават калі мы рыхнемся да афіцыйнага чэмпіяната ў тэрміну, сёння на лёдзе «Мінск-Арэны», за лёд плацім самі.

Вашы ўражанні ад нядаўняга адкрытага Кубка Беларусі?

Дзя нас гэта быў эксперымент. Турнір ладзілі і дзеля папулярнасці кёрлінга ў Беларусі. Перамога і прайгрышы — гэта, безумоўна, важна, але галоўнае — зацікавіць людзей, зрабіць з турніру відэашоу. На турнір былі запрошаныя непрафесіяналы. Гэта не міжнародная практыка. Мы ніколі не чулі, што ў свеце праводзяцца такога роду спаборніцтвы. Ведаю дакладна, што праводзяцца «дні адкрытых дзвярэй», дзе ўсе ахвотныя могуць прыйсці на дарожку, а прафесіяналы раскажуць і пакажуць, як гуляць у кёрлінг.

Я, асабіста, засталася вельмі задаволеная. Мне вельмі спадабалася. Я бачыла цікавасць нашых спартсменаў і навічоў. Мы імкнуліся іх падтрымліваць, правялі майстар-класы. Акрамя гульні, яны адчулі сямейную і добразычліваю атмасферу кёрлінга, яго сутнасць.

Ці існуюць якія-небудзь ўзрустаныя абмежаванні для прафесійных кёрлераў?

Абмежаванняў няма, але для спартсменаў старэй за 50 гадоў праводзяцца асобныя турніры «для сеньёраў». Гэта паўнаўважаны чэмпіят свету, які таксама праводзіцца на ўзроўні нацыянальных зборных. Але гэта не азначае, што чалавек, якому за 50, не можа прымаць удзел у звычайным турніры. Іншая справа, што размова аб прафесійным спорце: зусім няпроста фізічна канкуруаваць з маладымі гульцамі.

Дар'я ЛАБАЖЭВІЧ

■ Свет мастацтва

ВЯСНА НА ПАЛАТНЕ

Выстава лепшых дзіячых работ конкурсу «Курфюрк дзіячых радасцяў» праходзіць у Мінскай гарадской ратушы. Падобнае творчае спаборніцтва стала ўжо традыцыйным і ажыццяўляецца ў межах праграмы Беларускага дзіячэга фонду «Юныя таленты», якая дапамагае рэалізаваць свае здольнасці тым, хто захапляецца спевамі і музыкой, літаратурай і мастацтвам.

На выставе прадстаўлены творы з керамікі, тэкстылю, роспіс на дрэве і шкля, карціны з ляшчу, лялькі, вышыўка, кампазіцыі з

Святлана БАРЫСЕНКА, Фота Марыны БЕГУНКОВАЙ

саломкі. Увесь гэты прыгожы свет фантазіяў выраблены дзесцімі-сіротамі і дзесцімі з абмежаванымі магчымасцямі з розных рэгіёнаў краіны. Дзіяччы фонд узаагародзіў пераможцаў каштоўнымі падарункамі і запрасіў наведваць у Мінску майстар-класы з удзелам вопытных педагогаў у галіне дэкарацыйна-выяўленчага мастацтва, каб дзёці атрымалі магчымасць пашырыць свае навікі ўменні.

Святлана БАРЫСЕНКА, Фота Марыны БЕГУНКОВАЙ

Даты Падзеі Людзі

1472 год — нарадзіўся Фра Барталамеа, вядомы італьянскі жывалісец, прадстаўнік фларэнцыйскай школы жывалісец эпохі Высокага Адраджэння. Значны ўплыў на яго мастацкі густ аказала творчасць Леанарда да Вінчы, а таксама супрацоўніцтва з Рафаэлем. Творам Фра Барталамеа уласцівы шчыраасць пачуццяў, узвышанаасць настрою, вытанчанаасць прастата. Большасць карцін, іканалічных выяваў падзяля гэтага майстра захоўваецца ў Фларэнцыі. Так, у галерыі Палац Піц ёсць выява евангеліста Марка і карціна «Уваксрэненне» ў Фларэнцыйскай акадэміі — фрэскі яго работы. А адзін з найлепшых твораў мастака — «Увядзенне ў храм» — упрыгожвае калекцыю венскай галерыі Белведэр.

1919 год — 95 гадоў таму нарадзіўся (вёска Бабунічы, цяпер Петрыкаўскі раён) Вера Палтаран (Вера Сямёнаўна Ляпскавая), беларуская пісьменніца, заслужаны работнік культуры Беларусі (1979). У 1945 годзе скончыла БДУ. Працавала ў газетах «Чырвоная змена», «Літаратура і Мастацтва», у часопісе «Маладосць», выдавецтве «Мастацкая літаратура». Яе творы вызначаюцца індыўідуальным мастацкім пранікненнем у духоўны свет працяжкай вёскі. Аўтарка зборнікаў «Ключы ад Сезамы», «Дзівасілы», нарысаў пра жыццё беларускай вёскі, атрыкулаў пра творчасць беларускіх пісьменнікаў А. Адамовіча, І. Мележа, І. Пташнікова, М. Стральцова і іншых. Выступала як крытык і мастацкі перакладчык. Лаўрэатка Дзяржаўнай прэміі Беларусі (1970). Памерла ў 1989 годзе.

1934 год — 80 гадоў таму нарадзіўся (вёска Зялёная Дуброва Старадарожскага раёна) Кастусь Цвірка (Канстанцін Аляксеевіч), беларускі пісьменнік, перакладчык, фалькларыст, кандыдат гістарычных навук (1972). У 1958 г. скончыў БДУ. Працаваў на Беларускам радыё, у Інстытуце мастацтвазнаўства, этнаграфіі і фальклору НАН Беларусі, у выдавецтве «Юнасць», у часопісе «Полымя». Аўтар пазычаных зборнікаў «Рэха дарог», «Зялёная Дуброва», «Лодка долі твай», «Сцежка дадому», серыі нарысаў, эцюдаў, эсэ пра славетных дзячых культуры і літаратуры. Укладальнік кнігі «Абрад», «Філатэі і філарэты». Асобным выданнем у яго перакладзе выйшла кніга «Дзяды» А. Міцкевіча.

Было сказана

Фёдар ЯНКОЎСКІ, пісьменнік, лінгвіст: «Ні пры якім нававе, ні пры якім надвор'і не дакраніцца пальцамі да нейкага сардэчнага, некаму святога».

ляюцца выключна ў Шатландыі. Яны маюць акруглую форму і важаць 19,96 кг.

З ростам папулярнасці гульні на ўсім свеце паўсталі пытанне аб уключэнні кёрлінга ў алімпійскую праграму. На Гульніх 1924 года былі праведзеныя дэманстрацыйныя спаборніцтвы па кёрлінгу. У 1998 годзе кёрлінг быў прызнаны алімпійскім відам спорту, і на зімовых Алімпійскіх гульніх у Нагана былі разыграны першыя ўзнагароды. Тады пераможцамі ў спаборніцтвах мужчын стала каманда Швейцарыі, а ў жанчын — зборная Канады.

НАРОДЖАННЫЯ 28 сакавіка

Яны надзвычай уважліва ставяцца да выканання неадкладных даражэнняў, ім уласціва глыбокая засяроджанасць у ацыі. Гэта асабліва вельмі папулярныя, іх любяць за адкрыты і шчыры нораў. Засудзіў спакоей і ціха ўспрымаюць любыя акалічэнні і падзеі. Патрэба ў адзіноце асабліва ярка праўляюцца ў поўбце: свой дом яны абсталяваюць, як крапец, для поўнага шчасця і проста неабходна жыць у зацішных, аддаленых ад свецкай мітусні месцах. Без цяжкасці могуць выканаць заданы любой складанасці, але ўсё адно не вераць ва ўласныя сілы. Яны аддаюць сьбры, надзейным партнёрам, выдатны сем'яніны. Яны маюць патрэбу ў сталай абароне сваіх інтарэсаў і нярэдка аказваюцца ва ўразлівым становішчы.

СЁННЯ

Месяц Маладзік 30 сакавіка. Месяц у сусор'і Рыб.

Сонца	Усход	Захад	Даўжыня дня
Мінск	— 6.53	19.38	12.45
Віцебск	— 6.41	19.28	12.47
Магілёў	— 6.43	19.28	12.45
Гомель	— 6.40	19.23	12.43
Гродна	— 7.08	19.53	12.45
Брэст	— 7.10	19.52	12.42

Імяніны
Пр. Аляксея, Аляксандра, Дзмітрыя, Дзяніса, Міхаіла.
К. Анелі, Яны, Аляксандра, Антона, Сікста, Яна.

ЗАЎТРА

Геамагнітная ўзрушэнні

ВІЦЕБСК 758мм рт.ст. +2.0°C +3...+5°C	ГРОДНА 760мм рт.ст. +1...+3°C +7...+9°C	МІНСК 750мм рт.ст. +1...+1°C +5...+7°C	МАГІЛЕЎ 753мм рт.ст. +2.0°C +4...+6°C
БРЭСТ 758мм рт.ст. +2...+4°C +8...+10°C	ГОМЕЛЬ 755мм рт.ст. -2.0°C +4...+6°C	ВАРШАВА +9...+11°C	КІЕЎ +3...+5°C
РЫГА +7...+9°C	МАСКВА 0...+2°C	С-ПЕЦЯРБУРГ +2...+4°C	

Абазначэнні:
— наяма прыкметных геамагнітных узрушэнняў
— невялікія геамагнітныя узрушэнні
— слабая геамагнітная бура

...у суседзях

ВАРШАВА +9...+11°C	КІЕЎ +3...+5°C	РЫГА +7...+9°C
МІНСК +1...+1°C	МАСКВА 0...+2°C	С-ПЕЦЯРБУРГ +2...+4°C

УСМІХНЕМСЯ

На пяты дзень вясяллі толькі пасведчанне аб шлюбе выратавала ад блятанніны.

— 35 гадоў, а паводзіш сябе, як дзіця!
— Нічога падобнага!.. О, глядзі, арэлі вызваліліся!

Бацькоўская папруга была прызнана лепшым настаўнікам года.

— Вой, балюча? Дай падзьму на сіняк.
— Павінен вам сказаць, што траўма-толаг вы так баче.

У заапарку дзсячына, якая хутка ішла ў леапардавых легінсах, распужала чараду казуль.

Пазнавала Таню, дачка свайго прыдчына (на біткім каці)

ЗВЯЗДА БЕЛАРУСКАЯ ГАЗЕТА

ЗАСНАВАЛЬНІК: Савет Рэспублікі Нацыянальнага сходу Рэспублікі Беларусь, Палата прадстаўнікоў Нацыянальнага сходу Рэспублікі Беларусь, Савет Міністраў Рэспублікі Беларусь

РЭГІСТРАЦЫЙНАЕ ПАСВЕДЧАННЕ НУМАР 2 АД 17 ЛЮТАГА 2009 ГОДА, ВЫДАДЖАНАЕ МІНІСТЭРСТВАМ ІНФАРМАЦЫІ РЭСПУБЛІКІ БЕЛАРУСЬ.

Галоўны рэдактар **КАРЛЮКЕВІЧ Аляксандр Мікалаевіч**.

РЭДАКЦЫЙНАЯ КАЛЕГІЯ: Н. КАРПЕНКА (першы намеснік галоўнага рэдактара), А. КЛЯШЧУК, А. ЛЯЎКОВІЧ (намеснік галоўнага рэдактара), Н. РАСОЛКА, С. РАСОЛКА, А. СІЛАНЕСКІ (намеснік галоўнага рэдактара), В. ЦЕЛЯШУК, Л. ЦІШОШК.

НАШ АДРАС: 220013, г. Мінск, вул. Б. Хмяльніцкага, 10-а.

ТЭЛЕФОНЫ: прыёмная — 287 19 19 (тэл./факс); адрэдаваць пільму — 287 18 64, падліскі і распушчэнне — 287 18 38, 287 17 21, сакратарыя — 287 05 82, адказны за выпуск дадатка: «Чырвоная змена» — 287 44 12; «Місцовае саміраванне» — 287 44 12, улесных карэспандант: у Брэсце: 20 37 98, Віцебску: 43 23 74, Гродне: 43 25 29, Гомелі: 40 91 92, Магілёве: 32 74 31, на Мінскай вобл.: (017) 292 21 03; бухгалтары: 287 18 81.

http://www.zviazda.by; ПРЫЁМ тэл./факс: 287 17 79, РЭКЛАМЫ е-mail: reklama@zviazda.minsk.by

(для зваротаў): zvarot@zviazda.minsk.by

Аўтары апублікаваных матэрыялаў нясуць адказнасць за падбор і дакладнасць фактаў, іх меркаванні не з'яўляюцца меркаваннямі рэдакцыі. Рэдакцыя па сваім меркаванні адбірае і публікуе адрэдаваныя ёй пільмы. Перадруку матэрыялаў, апублікаваных у «Звяздзе», толькі з дазволу рэдакцыі.

Матэрыялы, пазначаныя гэтым значком, носяць рэкламны характар. Адказнасць за змест рэкламы нясуць рэкламадаўцы.

Газета адрэдавана ў Рэспубліканскім унітарным праапрамстве «Выдавецтва «Беларускі Дом друку»». ЛД № 02330/0494179 ад 03.04.2009.

220013, Мінск, пр. Незалежнасці, 79. Выходзіць 5 разоў на тыдзень.

Тыраж 22.315. Індэкс 63850. Зак. № 1226.

М	1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12

Нумар падпісаны ў 19.30 27 сакавіка 2014 года.